

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές

Σχόλιο για εκκαθάριση βενιζελικών υπαλλήλων στα υπουργεία «...οι οποίοι αποτελούν φωλεάν σκορπιών...»

Συνεχίζονταν οι συλλήψεις, οι ανακρίσεις και οι κατηγορίες επί εσχάτη προδοσία. Σχεδόν όλοι οι συλληφθέντες ήταν οι επιφανέστεροι των Φιλελευθέρων με υψηλές θέσεις στην κυβέρνηση, όπως ο κ. Μιχ. Βολωνάκης γενικός Γραμματέας της Παιδείας, ο κ. Κοφινάς διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών και πολλοί άλλοι. Διάβασε και το σχόλιο:

Μεταξύ τω συλληφθέντων ως συνωμοτών και στασιαστών υπάρχουν και επιστήμονες, ιδίως ιατροί οι οποίοι διέπρεπαν εις την αγριότητα του φανατισμού και την δολοφονικήν θέρμην...

Κατά τας εκ Λονδίνου πληροφορίας ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος εδήλωσεν εις πρεσβείαν τινά των Αθηνών ότι εν περιπτώσει διακοπής σχέσεων με την Αντάντ θα προσχωρήσει εις Γερμανίαν.

Διάβασε την πληροφορία ότι υποβλήθηκε σύσταση από την Αντάντ στην κυβέρνηση όπως οι μη ενεχόμενοι στο Κίνημα, αλλά συλληφθέντες απλώς διά τα φρονήματά των, να μην καταδιωχθούν, και εγκαρδιώθηκε. Ο Ηρακλής δεν ήταν μπλεγμένος. Ήταν απλώς ένας οπαδός. «Ίσως να τον αφήσουν ελεύθερο», είπε μέσα του. Ντρεπότανε που δεν τον είχε επισκεφτεί στο κρατητήριο. Δεν είχε επισκεφτεί ούτε το σπίτι του για πολλές μέρες. Ξαναβγήκε σεργιάνι το βραδάκι στους δρόμους της πόλης για να σκοτώσει την ώρα και να ξεσκάσει.

Τα ζαχαροπλαστεία και τα κέντρα ήταν έρημα. Και οι κινηματογράφοι δεν είχαν καθόλου κόσμο. Παντού ακινησία. Όμως υπήρχε μεγάλη κίνηση έξω από το Δημοτικό Θέατρο. Αντίκρουσε τα χαρωπά πρόσωπα εκατοντάδων νέων που περίμεναν να ανοίξουν οι πόρτες του θεάτρου. Μιλούσαν φωναχτά και μερικοί τραγουδούσαν εμβατήρια. Θυμήθηκε που διάβασε στην εφημερίδα ότι δινόταν δωρεάν παράσταση της επιθεώρησης «Ξιφίρ Φαλέρ» με νέα νούμερα και ενθουσιαστικά δίστιχα για τους φαντάρους, τους «επίστρατους» και τους ναύτες.

Ήταν η αμοιβή τους. «Ο επίστρατος είναι ο νέος Ηρακλής της Ελλάδος» είχε σχολιάσει ένας δημοσιογράφος. Πλησίασε και περιεργάστηκε την κωμική διαφημιστική αφίσα του «Ξιφίρ Φαλέρ». «Πολύ έξυπνη», είπε μέσα του.

Σκέφτηκε να γυρίσει στο χωριό αλλά δεν το αποφάσισε. Δεν μπορούσε να

εξακριβώσει τι ήταν εκείνο που τον κρατούσε σε αυτή την πολύπαθη βεβηλωμένη πόλη. Η σπιτονοικοκυρά κτύπησε την πόρτα.

- Ελάτε, ελάτε, κύριε Μηνά. Βρήκα μια πέτρα και για εσάς. Θα πάμε μαζί.

- Τι; ρώτησε ξαφνιασμένος.

- Μα δεν το μάθατε; Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα του αναθέματος.

- Βεβαίως, βεβαίως. Το 'χω υπόψη μου.

- Πέρασαν χθες τα παιδιά, οι χωροφύλακες και οι «επίστρατοι» και μας κάλεσαν. Είπαν «να μη λείψει κανείς». Φοβέριζαν κιόλας. «Όλοι σας θα έχετε μαζί σας και μια πέτρα. Όποιος δεν υπακούσει», έλεγαν, «όχι μόνο θα είναι αναθεματισμένος, αλλά και θα 'χει λογαριασμούς με το 'Μικρό Φρουραρχείο'».

- Ευχαριστώ, κυρία Γεωργία. Σε πέντε λεπτά θα είμαι κάτω.

Είχε διαβάσει σε χθεσινές εφημερίδες την ανακοίνωση του Πανελληνίου Συνδέσμου Συντεχνιών και Σωματείων και των προέδρων των «επιστράτων» Αθηνών που καλούσαν το λαό της Αθήνας να συμμετάσχει στην πράξη κατάρας ενάντια στο Βενιζέλο στο Πεδίον του Άρεως.

Όλοι νέοι και γέροντες, άνδρες και γυναίκες και παιδιά, ρίψωμεν ανά έναν λίθον αναθέματος κατά του μουσαρού προδότου και δολοφόνου της πατρίδος και του Βασιλέως μας...

Είχε διαβάσει και το σχόλιο:

Ο σωρός των λίθων, τους οποίους καλείται να ρίψη αύριον εις το πεδίο του Άρεως ο Αθηναϊκός Λαός εις ανάθεμα του Στασιαστού και των οπαδών του, θ' αποτελέσει κενοτάφιον της βενιζελικής ιδέας...

Στην αυλή τον περίμενε μια μεγάλη πα-

ρέα, κάμποσοι συγγάτοικοι του σπιτιού. Η σπιτονοικοκυρά κρατούσε τη σακούλα με τις πέτρες. Της ζήτησε να την κρατάει εκείνος. Τραβούσαν για το Πεδίο του Άρεως όπου θα ξεκινούσε η τελετή του αναθέματος γύρω στις τρεις η ώρα το απόγευμα. Είχαν ήδη αρχίσει να χτυπάνε οι καμπάνες της πόλης που σηματοδοτούσαν την εντολή:

...ότι από τις 3 - 4 της μεσημβρίας θα κλεισθώσιν άπαντα τα καταστήματα και θα σταματήσωσιν αι εργασίαι όσαι δεν είναι δημοσίας ανάγκης...

Μπουλούκια-μπουλούκια ξεμπούκαρε ο κόσμος από τις παρόδους στην οδό Πατησίων κουβαλώντας τις πέτρες τους. Οι «επίστρατοι» των συνοικιών οδηγούσαν κέρα γεμάτα πέτρες με επιγραφές, όπως «Οι Επίστρατοι Θεσείου διά το ανάθεμα του προδότου». Η φιλάσθην κυρία Γεωργία στηρίχθηκε στο μπράτσο του Μηνά λέγοντας: «Με το συμπάθιο, κύριε Μηνά, σπρώχνουν και φοβάμαι μην πέσω κάτω». Της χαμογέλασε. «Μη φοβάστε. Εγώ είμαι εδώ για εσάς. Να πάμε πιο κοντά να δούμε». Προχώρησαν, πατώ με πατώ σε, και πλησίασαν τον πελώριο λάκκο, τον τόπο του αναθέματος. Στη μέση ήταν σπημένος ένας μεγάλος ογκόλιθος και στην κορυφή του σπριζόταν αιμόφυρτο κρανίο ταύρου με μακριά γερά κέρατα και η επιγραφή, σε μικρό μάρμαρο με μοβ μελάνι: Ανάθεμα εις τον προδότην και τους συνενόχους του!

Δίπλα τους κάποιοι φιλονικούσαν. «Μπα! Τι θέλεις εσύ εδώ; Εσύ δεν είσαι που χτένιζες έως χθες τα γένια του Βενιζέλου;» «Ναι, αλλά μετανόησα. Τον αποκηρύττω και τον αναθεματίζω».

Ο σωρός των λίθων, τους οποίους καλείται να ρίψη αύριον εις το πεδίο του Άρεως ο Αθηναϊκός Λαός εις ανάθεμα του Στασιαστού και των οπαδών του, θ' αποτελέσει κενοτάφιον της βενιζελικής ιδέας...